

med Ministeren om saadanne Ting og vinde Rigsdagens Tilslutning til det, vilde jeg finde det overordentlig glædeligt, men det er en Ting, som han ikke kan forlange, at vi skulle tage Initiativet til, og jeg synes navnlig ikke, at det ærede Medlem kan gjøre det, naar han intetsomhelst Forslag har stillet til hele Finantslovens 2den Behandling, fjøndt han har saa overmaade Meget at klage over. Han vilde endog saa give alle Bevillingerne, som de ere, de unyttige, trænkende og meningsløse, og egne Forslag har han ikke stillet. Det er altid meget behageligt at høre det ærede Medlems Kritik, men naar han har villet gjøre den gjældende for at uddele nogle smaa Slag, der ramte udenfor Salen istedetfor i denne, synes jeg ikke, at der var tilstrækkelig Grund dertil. — Jeg har ikke Mere at tilføje og skal derfor slutte.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg har bedt om Ordet strax efter den ærede Ordfører, fordi jeg ligeoverfor den Betragtning, han gjorde gjældende mod min Stilling til Spørgsmaalet om Bevillingen til Musikkonserveratoriet, mente, at jeg lige strax maatte modsige ham. Efter min Overbevisning vendte han nemlig hele dette Spørgsmaal paa Hovedet. Hvorledes forholder det sig ganske simpelt? Det forholder sig saa, at jeg har tilladt mig at stille et Forslag om at bevilge 10,000 Kr. til Musikkonserveratoriet, hvoraf 6,000 Kr. til Fripladser, og har foreslaaet det, som i og for sig maa erkjendes for at være det Naturlige, at denne Udgift udredes af Statskassen, men at Udvalget da har reist den Strid, der maasse kan opstaa heraf, men ikke jeg. Udvalget har i sin Visdom udfundet, at de 6,000 af de 10,000 Kr. skulde udredes af Kommunitetet. Vel har Udvalget og dets Ordfører anført Grunde, som kunne forsvare at udrede dem af Kommunitetet, men de have ikke anført nogen Grund — og saadanne Grunde kunne ikke anføres — hvorfor de snarere skulle tages af Kommunitetet end, som jeg har foreslaaet, af Statskassen. Min Stilling til dette Spørgsmaal er ganske simpelt den, at jeg, som jeg før havde Leilighed til at udtale, betragter det som i og for sig urigtigt at tage de Penge af Kommunitetets Midler, af de Grunde, som jeg før anførte, og som jeg ikke skal gjentage, men at jeg i hvert Fald først ønskede en Opgjørelse mellem Kommunitetet og Universitetet. Jeg maa her gjøre den Sidebemærkning, at ikke har jeg forlangt, at denne Opgjørelse skulde blive ganske saaledes, som jeg har foreslaaet den, men jeg har forlangt, at en

saadan Opgjørelse skulde komme, før jeg kunde gaa ind paa, at der af Kommunitetets Midler blev brugt Penge til Formaal, som saa fuldstændig udenfor, hvad de hidtil have været brugte til. Og hidtil har, som sagt, Grændsen været den: Til Studeringer — til Studenter eller Ikke-Studenter, Mænd eller Kvinder, det gjør ikke Noget til Sagen — men til Studeringer ved Universitetet, eller som føre til Universitetet. Det har været Grændsen, og denne Grændse vil jeg holde, ialtfald saa længe, indtil vi ere komne overens om en Opgjørelse mellem Kommunitetet og Universitetet, som Universitetet efter min Mening har Ret til at fordr. — Naar den ærede Ordfører mente, at min Opfattelse af de to Konti paa Theatret, til Dekorationer og til forskjellige Udgifter, ialtfald delvis ere kalkulatoriske, var feilagtig, gjør det mig ondt at være i Uoverensstemmelse med den ærede Ordfører, men den ærede Ordfører vil forstaa, at jeg, naar det bliver nødvendigt, vil handle efter min Overbevisning og ikke efter hans. Jeg har erklæret, at jeg, saavidt det er muligt, skal lade disse Konti blive overholdte, saadan som de blive bevilgede, men jeg kan ikke Andet end betragte dem som kalkulatoriske. Naar det for Theatrets Drift er nødvendigt at anskaffe en ny Dekoration, maa jeg lade den anskaffe. Jeg kan og vil ikke gjøre Andet end udtale for Theaterchefen, at han maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, at hans Budget har lidt nogen Indskrænkning, og at han altsaa maa være saa sparsommelig som muligt; men har han efter min Overbevisning opfyldt sin Pligt i saa Henseende, vil jeg paatage mig det Ansvar at bevilge en nødvendighleven Overstridelse. Den ærede Ordfører kunde ikke forstaa den Vægt, jeg lagde paa, at der er en Statsstole af højere Art paa Bornholm. Jeg tror, at Erfaringen noksom har viist, at man, hvor man i ældre Tider ved Tidernes Ugunst paa Grund af Penge-mangel og tildels paa Grund af en mindre klog Estergivenhed overfor urimelige Fordringer er kommen til at nedlægge Statsstoler, i høi Grad har følt Ulemperne ved de private Stoler, som ere oprettede i Stedet, og som ganske vist kunde gjøre deres Nytte, men som dog ikke ere saaledes stillede, at de kunne virke saa kraftigt og godt, som hvis de endnu vare Statsstoler, med fast ansatte Lærere; thi det er der, det vigtige: Vanskeligheden ved at faae tilstrækkelig dygtige Lærere, naar man ikke kan hyde dem, hvad Statsstolerne kunne hyde sine, og det er, ved Gud, kun Lidt nok. Det kunne de private Stoler rundt om i Provindserne ikke, og paa Bornholm vil det jo næsten være umuligt. Jeg tror derfor — jeg